



# SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

3. LISTOPADU 2001

**Z obsahu:**

**Město velkého Krále**

Katecheze Jana Pavla II.  
při generální audienci

17. 10. 2001

- strana 2 -

**Oslavy výročí**

**zvolení Sv. otce**

**s novým nunciem**

Dne 18. října u nás  
celebroval nový apoštolský

nuncius v ČR arcibiskup

Mons. Erwin Josef

Ender svou první slavnou

mši svatou

- strana 4 -

**Biskupský synod**

**a krize v církvi**

Prof. Dr. Alfréd Koláska

- strana 5 -

**O radosti**

**být katolíkem**

Vyznání víry

Christy Mevesové -

dokončení z č. 36/2001

- strana 6 -

**Touha po svobodě**

Prof. Dr. Reihold Ortner

- strana 8 -

**10 rad rodičům**

Jak vychovat rasistu

a extrémistu?

- strana 9 -

**Církev**

**a homosexualita**

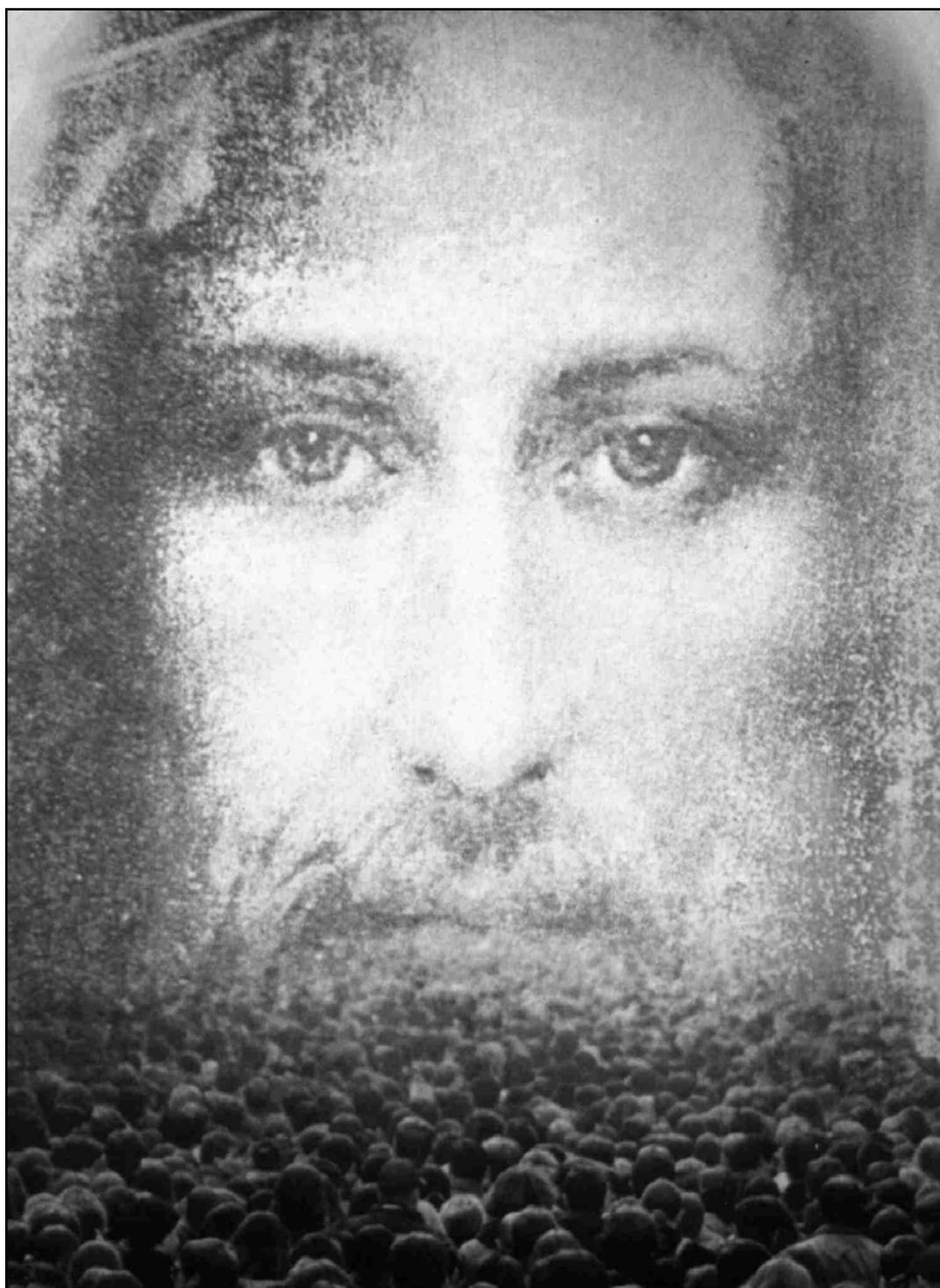
Andreas Laun, světec

biskup salcburský

- strana 10 -

**Zkušenosti dr. Cailleta**

- strana 13 -



## Město velkého Krále

(Žalm 47,1-6.13.15, třetí žalm ranních chval, čtvrtek 1. týdne)

Žalm, který byl právě čten, je zpěv ke cti Siónu, města velkého Krále (Ž 47,3), tehdejšího sídla Hospodinova chrámu a místa jeho přítomnosti mezi lidmi. Křesťanská víra ho nyní aplikuje na Jeruzalém pocházející shora, kterým je naše Matka (Gal 4,26).

Liturgické zabarvení tohoto hymnu, evokace slavnostního průvodu (srov. vv. 13-14), pokojná vize Jeruzaléma, v němž se zrcadlí Boží spása, činí z žalmu 47 modlitbu, která může otevřít den, aby z něho učinila píseň chvály, i když se na obzoru kupí nějaký mrak.

### Město Bůh s námi

Abychom pochopili smysl žalmu, mohou nám pomoci tři zvolání umístěná na počátku, uprostřed a na konci, jako by nám chtěla nabídnout duchovní klíč ke skladbě a uvést nás do jeho vnitřní nálady. Invokace jsou tyto: *Hospodin je veliký, velmi je hodný chvály v městě našeho Boha* (v. 2). *Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě* (v. 10). *Tak veliký je Bůh. Bůh náš navěky, navždy. On bude naším vůdcem* (v. 15).

Tyto tři aklamace, které oslavují Pána, ale také město našeho Boha (v. 2), tvoří rámec dvou velkých částí žalmu. První je radostná oslava našeho svatého města, Siónu, který **zvítězil na útoky nepřátel a je klidný pod pláštěm Boží ochrany** (srov. vv. 3-8). Máme tu takřka litanii definicí tohoto města: je to slavný pahorek, který se tyčí jako světelný maják, pramen radosti pro všechny národy země, jediný pravý Olymp, kde se setkává nebe a země. Je to, abychom použili výrazu proroka Ezechiela, **město – Emanuel**, protože *Bůh je tam* je v něm přítomen (srov. Ž 48,35). Ale kolem Jeruzaléma se tísní oddíly dobyvatele, jakoby symbol

zla, které se sápe na zář Božího města. Střetnutí má jasný a takřka bezprostřední výsledek.

### Porážená pýcha

Mocní této země totiž útokem na svaté město vyprovokovali také jeho Krále, Hospodina. Žalmista ukazuje, jak se rozmáhá pýcha mocného vojska v sugestivním obraze porodních bolestí: *Hrůza je tam zachvátila, křeč jak ženu, která rodí* (v. 7). Arogance se mění v křehkost a slabost, moc padá a je porážena.

Stejně pojetí je vyjádřeno v dalším obraze: poražené vojsko je přirovnáno k neporazitelné válečné lodi, na kterou se valí smršť způsobená strašným východním větrem (srov. v. 8). Trvá tedy neotřesitelná jistota pro toho, kdo stojí ve stínu Boží ochrany: **poslední slovo nebude mít zlo, nýbrž dobro**; Bůh triumfuje nad nepřátelskými mocnostmi, i když se zdají velkolepé a neporazitelné.

### Děkuvzdání Hospodinu

Proto věřící právě v chrámě slaví děkuvzdání Bohu Osvoboditeli. Jeho hymnus Hospodinově milosrdné lásce je vyjádřený hebrejským výrazem *hésed*, příznačným pro teologii smlouvy.

Jsme tedy v druhé části žalmu (srov. vv. 10-14). Po velkém zpěvu chvály Bohu věrnému, spravedlivému a spasitelnému (srov. vv. 10-12) se koná zvláštní průvod kolem chrámu a do svatého města (srov. vv. 13-14). Počítají se věže, znamení bezpečné Boží ochrany, pozorují se hradby, které jsou výrazem stability, jakou dává Siónu jeho Zakladatel. Hradby Jeruzaléma vyprávějí a jeho kameny připomínají skutky, které mají být předány *příštím pokolením* (v. 14), jak je budou vyprávět otcové synům (srov. Ž 77,3-7). Sión je prostorem pro nepřetržitý řetěz spásných Hospodinových činů, které jsou označovány v katechezích a slaveny v liturgii, aby udržovaly ve věřících důvěru v osvobozující Boží zásah.

Překrásná je v závěrečné antifoně jedna z nejstarších definicí Hospodina jako pastýře svého lidu: *On bude naším vůdcem* (v. 15). Bůh Siónu je Bůh exodu, svobody, blízký lidu zotročenému v Egyptě a poutníku na poušti. Nyní, když se Izrael usídlil v zaslíbené zemi, ví, že Hospodin ho neopustí: Jeruzalém je znamením jeho blízkosti, chrám je místem jeho přítomnosti.



### Nebeský Jeruzalém

Křesťan se při četbě těchto výrazů pozvedá k rozjímání o **Kristu, novém a živém Božím chrámu** (srov. Jan 2,21), a obrací se k nebeskému Jeruzalému, který již nepotřebuje chrám ani vnější světlo, protože *Bůh Věsládný a Beránek, to je jeho chrám...ozařuje ho Boží velebnost, jeho světlem je Beránek* (Zj 21,22-23). K této opětovné »duchovní« četbě nás zve svatý Augustin, přesvědčený, že v knihách Bible »není nic, co by si všimalo pouze pozemského města, když všechno to, co se k němu vztahuje nebo co se v něm naplňuje, symbolizuje něco, co se alegoricky může vztahovat na nebeský Jeruzalém« (O městě Božím XVII, 3,2). Ozvěnu mu dělá svatý Pavlín z Noly, který v komentáři slov našeho žalmu vyzývá k modlitbě, abychom mohli být shledáni jako **»živé kameny ve zdech nebeského a svobodného Jeruzaléma«** (Dopis 28,2 Severovi). Když rozjímá o pevnosti a jednodlotnosti tohoto města, týž církevní otec pokračuje: »Neboť ten, který přebývá v tomto městě, zjevuje se jako jeden ve třech osobách... z nichž Kristus byl ustanoven nejen za jeho základ, ale také věž a brána... Jestliže tedy na něm spočívá dům naší duše a na něm se tyčí budova hodná tak velkého základu, pak vstupní branou do jeho města bude právě On, který nás povede skrze staletí a umístí nás na místo své pastvy.«

*Bolletino Vaticano 17. 10. 2001  
Mezititulky a zvýraznění  
redakce Světla*



*Papež Jan Pavel II. a katolikos arménských katolíků Karekin II. při setkání u památníku obětem genocidy z 24. dubna 1915*

## Syn Abrahámův

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

*Syn člověka přišel, aby spasil, co zahynulo*

Vyprav se do Jericha a připoj se k těm, kteří očekávají Ježíšův příchod. Budeš se moci přesvědčit, jak dobré je zanechat na chvíli svých starostí, zájmů a zálib a jít vstříc Bohu, který přichází, protože nesmírně touží rozdávat své milosti.

Všimni si muže malé postavy, který opouští napřed. Je to vrchní celník Zacheus. Až dosud jediným jeho zájmem byly tučné zisky. Stačil si už nashromáždit pěkné jmění. Nedbal na to, že jím soukmenovci pohrdají jako veřejným hříšníkem a zaprodancem.

Pověst o Ježíšovi však vyvolala jeho zájem a probudila jeho zvědavost. A dnes se dovídá, že půjde okolo. To je příležitost, která se už nemusí naskytnout. Zájem spatřit osobně tohoto divotvůrce jej zcela opanoval. A když se rozhodl, že chce Ježíše vidět, nespolehá na náhodu a bez ohledu na své postavení jako malý chlapec se vyšplhá na strom, odkud bude moci dobře vidět na kolemjdoucího Proroka.

Šťastní ti, kteří pocítili ve svém srdci touhu potkat se se Spasitelem, nebrání se jeho tichému pozvání a jsou ochotni vystoupit ze sebe, ze svého dosavadního světa a udělat něco pro to, aby ho mohli spatřit.

Kdykoliv se setkáváme s Ježíšem, překonává nakonec skutečnost všechno očekávání. Zacheus vylezl na strom, aby mohl Ježíše alespoň uvidět. Ale Ježíš se zastavuje právě u tohoto stromu, jako by do Jericha vstoupil především kvůli tomuto celníkovi: Jak mu na něm odedávna záleží, poznáváš z toho, že jej dobře zná a oslovuje jeho jménem: *Zachee, sestup rychle dolů. Dnes musím zůstat v tvém domě. Zástup dělá s nevolí hříšníkovi místo, aby právě on mohl stanout Mistrovi tváří v tvář.*

Prožijte spolu se Zacheem jeho náhlé překvapení. Zaplavuje ho nečekaná radost, úcta i zahanbení zároveň. Tento veřejný hříšník si pojednou zcela správně uvědomuje, že pocta a pozornost, které se mu od Ježíše tak nečekaně dostává, se nijak nesrovnává s jeho dosavadním způsobem života. S Ježíšem vstupuje k Zacheovi milost a láska, které působí radikální obrát v jeho smýšlení. Jeho srdce, které ještě včera bylo necitelné a bezohledně vypočítavé, otevírá se náhle dokonce vstříc potřebným a nuzným. Poznává nečekaně, že nejlepší

způsob, jak napravit svůj hříšný život, je konat skutky bliženské lásky: *Pane, polovinu majetku dám chudým.* Ta druhá polovina poslouží k tomu, aby nahradil škodu těm, které podvedl. Boží Syn *svou mocí způsobil, že bude mít zálibu v konání dobra a jeho víra se bude projevovat skutky.* Kdo z těch všech, kteří jsou toho svědky, mohl třeba jen pomyslet na to, že tu dojde právě u celníka k takové proměně?

Posuď ve světle tohoto obrácení, jak nespravedlivé bylo reptání a výtky, které bylo slyšet kolem, když Ježíš vstupoval do celníkovy domu. Neměli se naopak všichni radovat, že se stávají očitými svědky toho, jak se hříšníkovi dostává Boží milosti? Jenomže závist, domýšlivost a zatvrzelá nevráživost se s radostí nesnášejí. Vzpomeň si na to, kdykoliv pocítíš nelibost, protože se ti zdá, že se druhým dostává více přízně než tobě, kdykoliv se ti nelíbí, že Bůh jedná jinak, než jsi předpokládal.

Ježíš nevyhledává a nenavštěvuje ty, kteří si to předem nejvíce zasloužili, ale ty, kteří jej pro svou bídu nejvíce potřebují. Zvykej si proto dívat se na bližní jeho očima. Zatímco sousedé a spoluobčané vidí v Zacheovi jen opovrženého hříšníka, Ježíš v něm spatřuje syna svého miláčka Abraháma. Vyhledal ho, protože přichází právě proto, aby *zachraňoval všechno, co zahynulo. On se smilovává, poněvadž všechno může, je shovívavý nad hříchy lidí, aby činili pokání.*

Kolik útechy obsahují Ježíšova slova! Tvé pády, tvé zrady, úteky a nevděčnosti nejen že Ježíše nezapuzují, ale dokonce ho k tobě přitahují. Žádná cesta není pro něho příliš dlouhá, aby se nakonec setkaly vaše pohledy a on ti mohl říct: *Pojď rychle dolů, musím zůstat v tvém domě!* Slyšíš dobře: **musí!** Uložil mu to jeho nebeský Otec, ukládá mu to jeho milující Srdce, naplněné milosrdenstvím. Nemůže mu v tom zabránit nikdo, leda ty sám. Ale měl bys tu odvahu? *Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky. Je dobrotivý ke všem a má soucit se všemi svými tvory.* <sup>(1)</sup>

Rozmnož řady těch, kteří *chválí Pána a vypravují o slávě jeho království.* <sup>(2)</sup> Rychle si však také uvědom, co chceš *rozdat* a co je třeba *čtyřnásobně nahradit*, abys mohl otevřít nebeskému Hostu dokořán svůj dům.

*Přijď, Pane Ježíši.* <sup>(3)</sup>

*Bratr Amadeus*

<sup>(1)</sup> resp. žalm 145; <sup>(2)</sup> tamtéž; <sup>(3)</sup> Zj 22,20

## Liturgická čtení

### 1. čtení – Mdr 11,22–12,2

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zára padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to.

Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilý trestáš poněmáhlu a napomináš je tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbavení své špatnosti věřili v tebe, Pane.

### 2. čtení – 2 Sol 1,11–2,2

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra aby se projevila skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista.

Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

### Evangelium – Lk 19,1–10

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet.

Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“

Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“

Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“

# Oslavy výročí zvolení Sv. otce s novým nunciem

*V katedrále sv. Víta v Praze slavil 18. října nový apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Mons. Erwin Josef Ender svou první slavnou mši svatou k oslavě zvolení Sv. otce před 23 lety. Koncelebrovali biskupové ČR, opati a velké množství kněží. Katedrála byla zaplněna věřícími a hosty. Přivítal je předseda ČBK arcibiskup J. Graubner a nuncius odpověděl:*

„PAX VOBIS – Pokoj vám! Tento pozdrav, jímž vzkříšený Pán oslovil velikonočního rána své apoštolu, nechť je také mým prvním osobním pozdravem vám, milí bratři a milé sestry, při této slavnostní bohoslužbě, kterou jako zástupce Svatého otce ve vaší zemi mohu poprvé spolu s vámi sloužit v této nádherné katedrále, v dnešní den, kdy si připomínáme jeho zvolení papežem před třídvaceti lety.“ Pak přivítal všechny přítomné a pokračoval:

„Je příznačné, že mým prvním oficiálním setkáním s místní církví na počátku mého poslání ve vaší zemi je bohoslužba. Chválit a velebit Boha je nejdůležitějším a nejdůležitějším úkolem církve, naší vlastní nejvznešenější povinností. Při dnešním slavení eucharistie tak činíme v duchovním spojení se Svatým otcem. Společně s ním děkujeme Bohu za třídvacet let jeho oddané a obětavé služby v úřadě nástupce svatého Petra a nejvyššího pastýře církve.

Tak jako se křesťané prvotní církve modlili za Petra, měli bychom i my neustále provázet svými modlitbami jeho nástupce, papeže, při jeho odpovědném poslání v dnešní církvi. Svatý otec má velkou důvěru v modlitbu věřících. Dnešní děkovnou bohoslužbou za jeho dlouhý a plodný pontifikát bychom se vděčně s úctou opětovali jeho lásku a starost, které v těchto letech projevoval právě i církvi ve vaší zemi. Je pro mne velkou ctí a radostí, že dnes mohu zastupovat Svatého otce jako jeho vyslanec ve vašem středu.“

Ve své homilii pak řekl:

1. Po mém prvním srdečném pozdravu na začátku dnešní eucharistické slavnosti bych ja-

kožto apoštolský nuncius chtěl předat na počátku své homilie tentýž **bratrský pozdrav** i všem občanům této země, zvláště spolubratřím v ostatních křesťanských církvích a náboženských společenstvích. Doufám, že se v budoucnu s mnohými z vás také osobně seznámím.



Ještě jednou upřímně **děkuji** za velmi dojemné a srdečné přijetí, kterého se mi od vás dostalo již v den mého příjezdu do Prahy, patnáctého srpna. Děkuji také médiím, která podrobně informovala o mém jmenování zástupcem papeže v České republice a o mém příjezdu. Jejich zprávám vděčím za to, že si tu zřejmě mohu ušetřit další důkladné osobní představování.

Moje současné **povolání do České republiky** je pro mne celkově třetím posláním zástupce papeže v nějaké zemi. Po svém působení na místě apoštolského nuncia v Súdánu a ve třech pobaltských zemích jsem se nyní přiblížil k místu, odkud pocházím. Hrabství Kladsko v Dolním Slezsku, kde jsem se narodil, patřilo církevně, jak je známo, po mnoho staletí k pražské arcidiecézi. Kdyby po nešťastné válce nenásledoval ještě odsun, byl bych dnes dozajista knězem této místní církve.

Svou **spřízněnost s tímto městem** a touto **zemí** jsem dále mohl prohloubit několika dřívějšími návštěvami. Za svého dlouholetého působení v Římě jsem se mnohokrát osobně setkal s kardinálem Beranem, když se po dlouhé internaci mohl zúčastnit alespoň posledních zasedání Druhého vatikánského koncilu, a později také s kardinálem Tomáškem během jeho pozdějších častých návštěv Věčného města. Mé osobní tajné přání, abych jednou mohl z pověření Svatého stolce posloužit své bývalé církvi v této zemi, se mi nyní, po překvapivém pověření Svatým otcem, vyplnilo rychleji, než jsem očekával. Jsem za to Boží Prozřetelnosti hluboce vděčný.

2. Nedávno mi byla položena následující otázka: „Excellence, během své služby jste poznal různé země. S jakým očekáváním a s jakým postojem jste k nám přišel?“ Odpověděl jsem, že **v každé zemi**, v Súdánu, v Litvě, v Lotyšsku, v Estonsku a nyní v Česku, jsem **pokaždé** nalezl a zčásti prožil, či ještě prožívám, **osobitou historii** s jejími výzvami, možnostmi, těžkostmi a bolestmi. Všechny tyto země se od sebe navzájem liší, přesto však naděje a očekávání lidí jsou stejné: totiž moci žít v míru, spravedlnosti a jistotě.

**Místní církve**, jímž jsem v těchto zemích mohl jako papežský zástupce po několik let sloužit, sdílejí těžkosti lidí v daných politických, společenských a hospodářských poměrech. Není **snadné být křesťanem** uprostřed převládající většiny muslimů v Súdánu. Není snadné být křesťanem v dnešním Estonsku, kde se téměř osmdesát procent obyvatel již nehlásí ke křesťanskému vyznání. Stejně tak není snadné

být křesťanem v mnoha našich západních zemích, kde hrozí, že zbledlá honba za materiálním blahobytem, za životními požitky a za iluzorním pozemským rájem potlačí smysl pro náboženství.

Již před svým příjezdem do Prahy jsem se z tisku dozvěděl o **výsledcích posledního sčítání lidu** ve vaší zemi, zejména o ubývajícímu počtu osob, které se ještě hlásí k některé křesťanské církvi. Stejně jako v některých jiných dřívějších komunistických zemích je to smutný důsledek půlstoletí ateistické propagandy a výchovy. Přesto by nás to nemělo odradit, nýbrž naopak by nám to mělo **dat odvahu, mělo by to být pro nás pobídkou**. Naše svědectví víry je právě proto dnes ještě cennější a nezbytnější než kdy předtím. Naše víra se neopírá o statistické údaje, nýbrž pouze o **Ježíše Krista**, který, jak nám znovu připomnělo Velké jubileum, „**je stejný včera i dnes i navěky**“ v Súdánu, v pobaltských zemích a také zde, v České republice.

Jakkoli rozdílné mohou být konkrétní okolnosti, otázky a problémy v různých zemích, **poslání církve** zůstává všude stejné. Úlohou církve je hlásat za všech dob a na všech místech „vhod či nevhod“ (2 Tim 4,2) lidem a národům radostnou zvěst o Ježíši Kristu, dosvědčovat jim odpouštějící a vykupitelskou Boží lásku a nabádat lidi k vzájemné bratrské solidaritě. Církve odpovídá také na konkrétní aktuální otázky a problémy lidí a národů, vždy však vychází z téhož pokladu zjevení a víry. Zvěst, kterou církev hlásá, není lidská moudrost, nýbrž **Boží zvěst o spáse**.

Vydávat, společně s církvi ve vaší zemi, **svědectví o živé přítomnosti Kristově v našem středu**, bude tudíž i mým nejdůležitějším úkolem při mém současném třetím posláním v úřadě papežského zástupce zde v Česku, v souladu s mou zvláštní odpovědností a s možnostmi, které

## Biskupský synod a krize v církvi

### Zamyšlení Alfréda Kolásky je pro nás výzvou, abychom zesílili své modlitby za biskupy u příležitosti biskupského synodu v Římě

se mi zde nabízejí. Jsem tedy již od svého příjezdu pověřen, abych pokračoval v jednáních mezi Svatým stolicem a Českou republikou o oboustranné smlouvě. Modlím se a doufám, že dohody povedou k lepšímu vzájemnému porozumění a k důvěryplné spolupráci mezi státem a církví v této zemi a že tak přispějí k blahu všech občanů a k duchovní a kulturní obnově společnosti.

3. Milí bratři a milé sestry, na počátku svého poslání ve vaší zemi vás mohu znovu **ujistit o mimořádné lásce a péči Svatého otce**, které vám tak působivě projevil již svými třemi pastoračními návštěvami. Znovu mě o tom výslovně ujistil při audienci, kterou mi poskytl v červnu. Jak nám připomněl Druhý vatikánský koncil, římský biskup je jako nejvyšší pastýř církve principem a zárukou jednoty Božího lidu. K upevnění a prohloubení této jednoty slouží četné papežovy pastorační cesty i vyslání apoštolských nunciů do místních církví. Podporovat jednotu mezi Svatým stolicem a církví v Česku je proto také jedním z mých hlavních úkolů ve vaší zemi.

Nechť si v tento dnešní památný den znovu uvědomíme naše poslání, poslání církve Ježíše Krista. **Obnovme naši věrnou jednotu se Svatým otcem**, nástupcem svatého Petra, který je základem na skále, jenž má církvi dodávat stabilitu a pevnost. Modleme se za Svatého otce, který před nedávnem podnikl svou devadesátou pátou zahraniční cestu, aby mohl svou neotřesitelnou vírou a svědecktím pro Krista dodávat věřícím i nadále sílu a naději. Jen když církev zůstane pevně zakotvena v základech na skále, které jí dal Pán, pak jí, jak přislíbil Ježíš Petrovi, pekelné mocnosti nepřemohou.

Ať Bůh žehná našemu Svatému otci a ochraňuje ho, ať Bůh žehná vám a všem věřícím v této zemi! - Amen!

Jako podklad pro jednání biskupského synodu, který začal 30. září 2001 ve Vatikánu, vydal Svatý stolec pracovní dokument pod názvem: *Biskup, služebník evangelia Ježíše Krista pro naději světa*.

#### Ideální obraz biskupa

Dokument klade důraz na teologické a náboženské základy biskupského úřadu a popisuje ideální obraz katolického biskupa ve vztahu k výzvám začínajícího třetího tisíciletí. Je zde řeč o jednotě biskupů s papežem a učitelským úřadem církve. Mluví se zde o *různých formách kolegiality a účasti na uskutečňování kolegiality*. Zdůrazňuje se přání po větším duchu spolupráce a *vzájemném bratrském respektu* při součinnosti mezi apoštolskou kurií a biskupy.

Sami biskupové by ovšem měli začít tento synod hlasitým *Confiteor*. **Mnoho biskupů v nejbohatších zemích se totiž v posledních desetiletích distancovalo od úřadu apoštolských strážců víry a mravů**. Ne všichni stáli správně a nekompromisně ve smyslu kolegiality bez »když« a »ale« na straně Svatého otce. Příliš často delegovali své úkoly různým grémiím a odvolávali se na druhé, jako by biskupy nebyli oni sami, ale různé rady. Mnozí zapomněli, že apoštolským úřadem s božským právem nejsou grémia, ale osobně biskupové, na kterých vždy leží poslední odpovědnost.

Nebyl to nikdo jiný než kardinál Seper, který prohlásil: *Krize církve je krize biskupů*. I prostý věřící ví, že bez diagnózy není možná terapie. Při papežských cestách není možné se slunit v lesku Svatého otce, a pak

ho nechat samého, aby bojoval za čistotu víry a mravů a dokonce ho v zájmu grémií a vlastní popularity kritizovat v médiích a vpadat mu usneseními grémií do zad. Bude opravdu velmi záležet na tom, jak závěry synodu ovlivní novou evangelizaci. Tě nepostačí zasadit biskupský úřad do zlatého rámce světové církve.

Především musí biskupové vzít na vědomí, že na mnoha místech se ztratilo správné chápání svátostí, a to před tváří samotných biskupů. Arcibiskup Eder má plnou pravdu, když zdůrazňuje, že slavební svátostí se nesmí zvrhnout na pouhý obyčej a zvyk. I kardinál Schönborn zdůraznil, že »základní potrava« pro křesťanský život nesmí být vyprodávána.

Svátost křtu se stává ošperkovaným přidělením jména, přičemž o dědičné vině a milosti se vůbec nemluví. Svátost biřmování se uděluje tak mladým lidem, že jsou pochýbnosti o její platnosti. První svaté přijímání je spíše »znamením pokoje a smíření« a jakousi opětovnou registrací, při které komunikanti nevědí o Kristově těle a krvi,

o skutečné přítomnosti. Adorace namnoze vymizela.

Svátost smíření již kardinál Höffner označil za vytrácející se a Pius XII. varoval, že největším hříchem doby je popírání hříchu. Svátost nemocných uděluje příležitostně jáhni nebo pastorační asistenti, svátost manželství je konvenční záležitostí bez vědomí a důrazu na jednotu a nerozlučitelnost. Jsou místa, kde se zpochybňuje i svěcení kněžstva a celá záležitost se interpretuje podle reformačního vzoru.

Za takových okolností je nová evangelizace, o kterou usiluje Svatý otec, prakticky nemožná. Svatá apoštolská katolická církev stojí na základě svátostí. Nevezmou-li biskupové vedení pevně do svých rukou, ocitneme se brzy na dně. To již není stav na okraji propasti, ale stav volného pádu. Čím déle tento pád trvá, tím tvrdší bude dopad.

Kéž Duch svatý osvětlí všechny biskupy, aby si byli vědomi, že se nejedná o jejich nimbus, nýbrž o svátosti církve a o věčnou spásu věřících.

Podle Die Wahrheit 62  
9/2001

#### HOLANDSKO

Televizní vysílání církevního programu KRO o životě v jednom klášteře vyvolalo veřejný spor. Podle zprávy holandského tisku přistupovali během vysílané reportáže k sv. přijímání i nekatolíci. U mnoha katolických sdružení tak vznikl dojem, že k eucharistii mohou přistupovat i jinověrci. -sks-

#### PODZIMNÍ OBLASTNÍ VEČEŘADLA

**Olomouc**, katedrála sv. Václava - v sobotu 3. listopadu, začíná mší sv. v 15.30 hod., závěr v 18.00 hod. • **Plzeň**, Růžencový kostel - v sobotu 3. listopadu, začíná mší svatou v 8 hod. • **Ostrava**, katedrála Božského Spasitele - v pondělí 12. listopadu, 16.30 hod. • **Hradec Králové**, kostel Panny Marie na Velkém náměstí ve čtvrtek 22. listopadu, začátek v 15.30 hod. • **Litoměřice** (datum bude oznámeno ve Světle).



## O radosti být katolíkem

*V 36. čísle Světla jsme přinesli první část vyznání Christy Mevesové, ve kterém hovořila o skutečnosti, že lidské zrání potřebuje jasnou duchovní orientaci, kterou prožívala po své konverzi ke katolické církvi. Vyzvedla potřebu adorace a Eucharistie jakožto zdroje síly i to, jak může Matka Boží otevřít nový přístup k ženství. V této závěrečné části hovoří autorka o pojetí svátosti manželství, o následcích sexuální nevázanosti a osvobozujícím působení svátosti smíření, o daru kněžství a o Církvi jakožto Tělu Kristovu.*

Na cestě takové zkušenosti byly pro mě jednotlivé svátosti katolické církve ústřední a souhlasně přijímanou radostí. Proto důrazně dávám najevo svůj souhlas se svátostí manželství, s jejím celoživotním závazkem, se slibem stát spolu ve dnech zlých i dobrých! Jak smutný je naproti tomu sňatek, při kterém se pastor modlí, aby manželství vydrželo, »dokud to půjde«, a v kázání poklepává páru na ramena, aby to zkusili s manželstvím co nejdéle.

### Katolická svátost manželství proti provizornímu soužití

Do jakého provizorního postavení se tak pár zasazuje, jaké v určitém smyslu pokušení to současně uzavírá! Není proto divu, že víc než každé třetí manželství troskotá a statisíce dětí se stávají rozvodovými sirotky. A když my terapeuti (i s potvrzením statistik) víme, jak hluboké a celoživotní zranění to představuje, jak to snižuje životní sílu a schopnost sebeovládání, chápeme katolickou svátost manželství jako nutnou ochranu proti lehkomyšlným vrtochům osudu člověka, který chce být sám sobě pánem.

Mnoho rozvodů by dnes bylo zbytečných, kdyby partneri chápali manželství a rodinu jako svatý úkol od Boha, úkol, jak srůstat a vyrůstat pospolu, jak se učit cenným vlastnostem vzájemného ohledu, odpuštění, lásky a ochoty k odříkání místo setrvávání v infantilním egocentrismu.

I na tomto poli ukazuje veliký experiment moderní liberálnosti, jak velice odpovídají Kristovy pokyny pravdě, totiž realistickému zhodnocení lid-

ské slabosti a nutnosti ochranného hraničního oplocení. Pro mne je to proto úlevou v mém spoluutrpění s rozvodovými sirotky, že moje Církev stále drží nadčasový ochranný plášť nad celoživotní manželskou jednotou jakožto svátostí.

Osvobozenou a šťastnou katoličkou jsem se však stala také proto, že mi po třiceti letech pozorování období mohutného nástupu umělých prostředků proti otěhotnění, které začalo v roce 1965, byla právě encyklika *Humanae vitae*, ve které papež v roce 1967 zakázal katolíkům používat anti-baby pilulky, ochrannou pravdou. Pilulka totiž, jak se ukázalo již v 80. letech, přinesla s sebou jako následek sexuální nevázanost. Manželská nevěra se stala pro ženu méně nebezpečnou a v tomto tažení také společensky a v průměru i morálně běžnou záležitostí. To vedlo k rychlému růstu počtu rozvodů a k mnoha strašným strádáním lásky i k nárůstu vražd a dramát nevěry.

### Důsledky sexuální nevázanosti

Pustošivě se projevil fakt, že pod záminkou údajné neškodnosti byla mládež svedena k předmanželskému sexuálnímu soužití. Pohlavní nemoci, pro dívky mnohem nebezpečnější než pro starší ženy, rakoviny rodidel v mladém věku a potraty (protože i přes osvětu mnoho dívek otěhotní) narušují orgány pro plození, a to často nenapravitelně. Vysoké procento neplodnosti žen a pokles porodnosti to potvrzuje. Negativní důsledky jsou již nyní zřejmé: nejpozději v roce 2010 nebude mít kdo vydělávat na důchody starých občanů, protože dorůstá

málo mladých lidí. Každému člověku se zdravým rozumem musí být jasné, že je to sebevražedný program.

Navíc oddělení sexuality od lásky a její technizace znehodnocuje a zmenšuje schopnosti v citové oblasti lásky a působí těžké škody v mladých duších, které se stávají pohlavně nezřízenými. Mimoto je dnes i z gynecologicky vědeckého hlediska neoddiskutovatelné, že jak spirálky, tak pilulky (kromě potratových účinků) mohou přivodit těžká tělesná poškození. Spirálka může způsobit zánět vejcovodů, což má za následek neplodnost, pilulky při dlouhodobém užívání zvyšují statisticky prokázané následky v podobě trombóz, plicních embolií, mrtvic, infarktů a rakoviny prsu (Spolkové ministertvo zdravotnictví, které nejdříve umožnilo, aby mladé dívky používaly pilulky bez vědomí rodičů a na účet nemocenské pokladny, nakonec bylo nuceno zakázat pilulky ženám mladším třiceti let!)

### Rozmnožovat ve světě lásku

V prostředcích pro zábranu otěhotnění se ukrývá svůdný dáblův drápek. Smysl lidského života rozmnožovat na světě lásku a tak ho budovat, aby mohlo na zemi zavládnout Boží království, se za této situace naplňuje jen velmi zřídka. Odpovědného rodičovství je podle římského učitelského úřadu možno dosáhnout opravdu jen láskyplnou shodou připravenou i na odříkání. Takováto papežská směrnice je naprosto nezbytná pro pastýře, kteří hledají opravdové štěstí a požehnání pro své stádo; protože to člověk

najde pouze tehdy, když usiluje o dobré naslouchání a o vcítění do svého bližního stejně jako o opravdovou lásku. Jen tak může dostat svým nejhlubším duševním potřebám a tužbám po vysokém duševním a duchovním rozvoji.

Soulad mezi svou profesní zkušeností a pravdou, kterou zastává katolická církev, nacházím i na poli dnes tak nemoderní svátosti pokání. Psychoterapeutická praxe jasně dokazuje: Vinu je možno beze škody potlačovat jen určitý čas. Když se člověk nadále pokouší držet hlas svědomí pod zámek, onemocní, často psychosomaticky, někdy i fyzicky: vlnami úzkosti, nutkavým jednáním, fobiemi atd., atd. A tyto skličující stavy ustanou teprve tehdy, když činy nebo myšlenky, které svědomí odsuzuje, jsou vědomě vysloveny.

Představy Sigismunda Freuda, že se tak natrvalo vrátí do duše klid, se ukázaly jako podvodné. Ani terapeutovy výklady, ve kterých se pokouší relativizovat vinu jako »nadvědomí«, nepomáhají v těch případech, ve kterých to svědomí ví lépe. Ohlásí se znovu návratem a neústupností symptomů. Neboť i člověk, který je třeba zcela špatný, má potřebu očištění a nápravy v pravém slova smyslu.

Svátost pokání zohledňuje tyto duševní potřeby. Umožňuje ve zpovědi vypovědět to, co je mravně a duševně v nepořádku, a to lépe než v psychoterapii, do ucha kněze, kterého Kristus zplnomocnil a který se z tohoto pověření se stává schopným sejmout z hříšníka jeho vinu, předat ji Kristu a dát od hříchu rozhrěšení.

Kněz však také může v případě velké tíže viny a hříšného jednání rozhrěšení odložit, a v tom se projevuje u katolické církve velká moudrost a znalost člověka. Šance, aby člověk byl od viny skutečně osvobozen, je i psychologicky podstatně pravděpodobnější než pokusy zaplašit a tolerovat to, co nelze tolerovat, jak to dělají ateističtí psychoterapeuti.

### Osvobozující působení svátosti smíření

Moje radost z poznání uzdravující síly zpovědi jde ještě dále. Já oceňuji přísnější morálku katolické církve, na kterou se často nadává, zvláště výslovné požadavky obsažené v Desateru. Zakusila jsem požadavky liberalistického ducha v době po »autonomii« jako nebezpečnou opovržlivost, ano jako svůdnou lež. Nemáme absolutní, nýbrž omezenou svobodu. Kdo pohrdá hranicemi, které stanovil Stvořitel a kterým je třeba se v poslušnosti podrobit, upadá snadno devizami jako »Co se líbí, to je dovoleno« a »Účel světi prostředky« do ničivých proudů.

Jsem proto velice šťastná také proto, že mohu vzít v potaz své vlastní ležerní jednání. Jsem Církvi vděčná za to, že mě učí, abych byla neústupná vůči každému šlendriánu s vědomím, že po své smrti budu mít co do činění se spravedlivým Bohem, který právě pro svou spravedlnost nemůže jen tak z ničeho nic rozdávat levná omilostnění. Je to pro mě navýsost oblažující, že i na prahu stáří mohu jít ještě jednou právě do školy tak krásné, protože bohaté na nauku, uplatňující určitou přísnost, která mi umožňuje, abych na sobě pracovala a tak živila v sobě naději, že se přibližuji k tomu, co je nejkrásnější ze všeho krásného...

### Dar kněžství

Radostí je pro mě nejen zpověď, ale také svátost kněžství.

Je to přece tak přirozené, že člověk, který mi představuje Krista, potřebuje zvláštní status! Jeví se nejen jako nutné, aby kněz stál výše a byl nám vzorem v našem úsilí o vývoj směrem vzhůru, on má nesporný úkol být ve větší blízkosti s Bohem a tato blízkost musí být co nejméně zamlžena, aby nám mohla být tato blízkost zprostředkována.

My katolíci můžeme mít v této souvislosti obzvláštní radost z našich kněží, protože oni se mohou pokládat za přímé učedníky v nástupnictví, kteří nás předcházejí a jsou s námi nesrovnatelní. Právem nosí zlaté a purpurové šaty, právem je biskup označen mitrou a berlou, oprávněně zní varhany, jása sbor a obec věřících, když vstupují, aby vykonávali posvátné obřady, protože s nimi a skrze ně se přibližuje Bůh! Proto je naprosto správné, že kněžským vedením do otřásajícího *tremendum* klesáme na kolena a jimi jsme pozvedáni ke kříži. Odkud bychom my, které Goethův Mefisto cynicky přirovnává ke »cvrčkům«, kteří »létají« skokem a hned nato zpívají v trávě svou starou písničku, brali sílu a neúnavnost k novým vzepětím, když ne skrze ducha takových manifestací!

A jak je špatné chtít tuto reálně existující velikost Církve a jejích kněží decimovat tím, co je lidské a jen lidské. Ostatně Kristus to již dříve zohlednil, vždyť Šimon Petr byl pověřen, aby založil církev i navzdory několika selháním, protože jeho vášnivá víra, jeho láska ke Kristu, jeho odvaha k sebepoznání ho privilegují právě k tomu. Jak vznešené je to, že máme na svém vrcholu od té doby Petra inspirovaného letničním Duchem!

Protože církev s ním v čele může obdarovat pravdou a uchránit před omyly, nikdo v Duchem svatým obdařeném vedení Církve v Římě nemůže vystoupit s myšlenkou vyjít

vstříc egalizačnímu pokřiku po »demokratizaci Církve«; protože tento Petr má jednou provždy za úkol v lidských poměrech být v nebeské monarchii a hierarchii vpředu kráječícím nejvyšším služebníkem Ježíše Krista, který je Učitelem, Vykupitelem a Pastýřem v papeži, aby tak hlava Církve poznávala a připravovala věřícím v Církvi cestu k jejich Bohu.

Že páka k zničení Církve, která je časem stále intenzivněji nasazována, je namířena právě sem a kromě toho napadá právě uvedené principy Matky Církve, je vlastně jen zcela logické: neboť to jsou pilíře, na kterých spočívá církev. Nesmíme se nechat otrástit drzími útočnými na církevní moc, kteří do Církve pronikají a kterým jde ve skutečnosti jen o vlastní moc a o vlastní vliv, anebo se dávají strhnout současnými trendy. Držme se věčného Úhelného Kamene našeho církevního domu, a nic nás nebude moci umřit, dokud zůstaneme věrni jemu a jeho Petrovi.



Církev není a nikdy nebyla světskou institucí, nýbrž Tělem Krista, který je v ní uctíván jako svatý především v Nesvětější Svátosti oltářní. Proto se můžeme těšit na vznešené katedrály, na jejich skvostnou, uměleckou, ba dokonce přepychovou výzdobu. To všechno patří k oslavě, k výrazu klanění Pánu, zdůrazňuje to božskou nedocenitelnost.

Právě vše drahocenné je tomu nejpřiměřenější.

Naši katoličtí předkové měli pro to lepší vkus než dnes máme my, kteří dnes často ke své hanbě přemýšlíme o tom, zda může výzdoba stát tolik zlata. Musíme si ujasnit, že nádherné dómy, které se nám zachovaly, jsou znamením víry tehdejších generací a jsou pobídkou pro náš úžas.

Již Pavel nám dává tušit, jak snadno se církevní obec může snížit na slepičí dvůr, když nemá svůj pohled dostatečně pevně upřený na svou Hlavu. My ubozí to někdy nemůžeme snést, ale přece naše Církev je svatá pro přítomnost Boha, která nás v širokém a prostorném kmenu může obdarovat pokojem a láskou. Musíme se jen k němu přiblížit a v něm se postavit v Kristově Duchu. Jako církevní obec jsme mnohem více než jen shromážděný houf. Naše Hlava nás obdarovala duchovním přibuzenstvím, svým svatým Duchem, kterého jako společenství společně přijímáme.

To představuje radost, která ochraňuje, abychom si byli vědomi zaslíbení, že Církev, naše loď, je navěky nepotopitelná, protože je Tělem Kristovým, které ani »brány pekelné nikdy nepřemohou«.

Ostatně naše situace je podobně povážlivá jako ona, za které Reinhold Schneider napsal svou velkou báseň, jejíž druhá sloka nicméně s velkou nadějí říká:

»Dnes je doba, že spása se skrývá a lidská pýcha oslavuje na tržišti, zatímco v dómě se krčí prosebníci. Až Bůh naše oběti promění v požehnání, z hlubin, které žádné oko neodhalí, naplní se vyschlé studny opět životem.«

Můžeme tedy v klidu očekávat budoucnost, ať už v ní s námi zatřesou jakákoliv světská zemětřesení. Před námi leží věčná budoucnost, neboť víme: ON přijde ve slávě!

Z Der Fels 10/2001  
přeložil -lš-

## Touha po svobodě

Doma je těžké ovzduší. »Mám už toho dost,« říká Martin. »Pořád samé nucení! Copak si nemohu dělat, co chci? Svoboda pro mě neplatí? Nejráději bych šel pryč, někam, kde budu svobodný a budu si moci dělat, co chci.«

### Impulzivní vzepření

Mladí lidé dospějí dříve nebo později do vývojové fáze, ve které by chtěli odhodit všechny tlaky. Jako děti o tom kriticky nepřemýšleli. Nyní v pubertě však jako by je někdo náhle probudil ze spánku a oni zpozorovali, že jsou zamčeni v nějaké světnici. První reakcí je impulzivní vzepření proti omezení jejich svobody. Mladí lidé pojednou pocítují, že jim



život nenabízí plnou svobodu, a rebelují proti tlakům, nucení a předpisům s plnou a nespoutanou silou mládí.

### Nejen vychovávat, ale také »nechat jít«

Rodiče a vychovatelé se ptají: Jsou dobře míněné výchovné zásady s nařízeními a zákazy neoprávněným útlakem? Nesmíme klást žádné hranice? Je to skutečný problém. Může narušovat rodinný klid, dělat rodiče bezmocnými a často je to dohání až k slzám. Pedagog Jean Paul jednou řekl: »U dětí je to jako u hodin. Není možno je stále natahovat, ale také je třeba je nechat jít.« Bůh stvořil člověka jako svobodnou bytost. Být samostatný, moci se svobodně rozhodovat a nést svou vlastní

odpovědnost je antropologický smysl dorůstání do dospělosti. Děti se musí v tom smyslu rozvíjet a dospívat. K tomu jim musí rodiče a vychovatelé dopřávat nezbytnou svobodu, nikoliv náhle a najednou, ale od dětství, po krůčcích, při současném uvolňování vynucující péče a autoritativních výchovných požadavků.

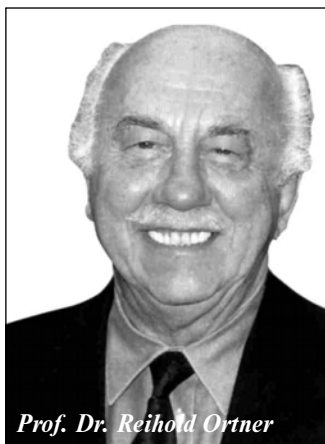
### Rozhodující uvolňovací fáze

V pubertě by měl tento výchovný proces vyústit do své poslední a rozhodující fáze. Martinův náhlý výbuch touhy po svobodě není projevem zlé vůle ani vzpoury proti rodičům, nýbrž výrazem antropologické nutnosti, kterou do něho vložil sám Bůh. Jak je na to třeba reagovat? Je třeba zachovat klid a při vši pochopitelné osobní podrážděnosti zachovat porozumění a srdečnou atmosféru. Nyní je důležitý rozhovor, při kterém musí mít Martin každopádně možnost vyjádřit své vlastní mínění. To, co řekne přítom Martinovi, mohlo by se podobat následujícímu dopisu.

Milý Martine,

rozumím dobře tvému problému se svobodou. Když jsem byl v tvém věku, nacházel jsem se v podobné situaci. Myslím, že bychom si měli ujasnit několik otázek. Existuje skutečně taková velká svoboda? Všichni jsme podrobni určitému přinucení. Lidem je to určeno. Jaká jsou to vlastně nucení?

Například že nemohu dělat, co bych chtěl, že musím brát ohledy na druhé, že musím vydělávat na živobytí, že musím omezovat některé potřeby, že nemohu vyhovět všem pudům a přáním. Samozřejmě že je naším právem domáhat se svobody. Všude tam, kde hrozí, že do svobodné důstojnosti člověka bude zasahovat okolí, je dokonce povinností něco proti tomu podniknout. Utlačování svobody mínění, okrádání o svo-



Prof. Dr. Reihold Ortner

vodu, znásilňování nebo mučení jsou špatné podmínky, ze kterých se musíme snažit své bližní osvobodit. Ale o něco takového ti nyní v první řadě nejde. Tvůj problém je spíše v úsilí o pokud možno neomezenou osobní svobodu všedního dne.

### »Protože to tak chci«

Pokusím se ti na několika příkladech ukázat, co znamená pravá svoboda. Vezměme například mladého člověka v tvém věku, který má velkou žízeň. Někdo před něho postaví plnou sklenici piva. On se nenapije, i když to pro něho nebyl žádný problém. Jindy je tento mladý člověk unavený. Matka mu řekne: »Je třeba nutně pokropit zahradu. Neudělal bys to?« Nedělá to vůbec rád, ale řekne ano a udělá to. Jindy mu na disku dá najevo jeho přítelkyně, že by se s ním ráda vyspala. Cítí, jak v něm propuká silná touha to udělat. Ale rozloučí se jen polibkem. Ve všech těchto příkladech se mohl rozhodnout také jinak.

Proč jedná právě takto? Odpoví ti: »Protože to tak chci.«

### Nikdo není superman

Život přináší vždy znovu nescetné situace, ve kterých se musí rozhodnout. My všichni přikládáme velkou cenu své svobodě. Chceme, abychom se mohli rozhodnout, kdy a co chceme. Usilujeme o to, abychom měli co největší míru svobody. To ukazuje, že svoboda musí být důležitým znakem lidské bytosti. A skutečně tomu tak je. Ale jaká je to svoboda, kterou dal Bůh člověku jako vyznamenání? Znamená tato svoboda, že jsme svobodni od každé nutnosti? Nebo znamená spíše možnost rozhodnout se mezi dobrem a zlem?

To je také střízlivé konstatování, že nikdo není »superman«, který by krátkým bleskem vůle mohl vyhodit do povětří všechnu lidskou závislost. Naopak, jsou nám položeny hranice, které nemůžeme překonat ani s největším nasazením vůle: nemoci, utrpení, neštěstí, nadání, vzhled, tělesné a duševní schopnosti... Dokonalé osvobození od takových omezení neexistuje. Proč se tedy proti tomu bouřit? Je to věcí názoru, odvahy a zralosti, že tyto skutečnosti přijímáme.

### Kriticky zvážit Ano nebo Ne

Jak to vlastně vypadá se svobodou, kterou tě Bůh vyznamenal jako důstojností, můžeš si vyzkoušet, jakmile se musíš rozhodnout, když tě přepadne



naléhavé přání a ty se musíš rozhodnout. Vzdáš se vždycky? Je vůle tvé svobody tak silná, že se můžeš rozhodnout i proti naléhavému přání? Zvážit kriticky Ano nebo Ne? Mnozí lidé to pokládají za nesnesitelné zúžení svobody, když si nesmí vyplnit každé své přání. Přání se objeví při »klip« a musí se mu ihned vyhovět při »klap«. Tento klip-klap mechanismus vede nutně k nesvobodě. Jeden mladý muž mi řekl: »Já jsem k jedné určité ženě ostrý. Já nesnesu, abych čekal se svou „láskou“.« Řekl jsem mu: »Jste si vědom toho, že vůbec nejste svobodným člověkem?«

#### Loutkou žádostivosti

Mnoho lidí vidí dnes smysl svého života v tom, aby mohli uspokojit pokud možno všechna svá přání. Jejich zdůvodnění se nazývá »sebeuskutečněním« (»seberealizací«) a oni pod tím rozumí toto: Mít všechno, co bych chtěl, všechno vyzkoušet, mít krásu, uspokojení, sexuální nezávanost, zábavu, moc... Domnívají se, že uskutečňují velkou svobodu, když udělají hned všechno, na co jen dostanou chuť. Ale zřejmě ještě nikdo z nich nedosáhl dokonalé svobody, protože jejich nenasytost po ještě větší »seberealizaci« nikdy nepřestává. Je to jasné: Oni již nejsou svobodní. Právě naopak: Musejí konstatovat, že pudy a přání, jakmile jim vyhoví, produkují jen ještě větší pudy a přání: ještě více, ještě větší a ještě nenasytnější. Nakonec upadají do zajetí žádostivé nespoutanosti a stávají se loutkou své žádostivosti. To je ta velká svoboda, o které mluví? Není to spíše ztročení? Skutečná svoboda od tlaků existuje teprve tehdy, když svá nutková přání sice znáš a cítíš, ale dokážeš rozhodovat o jejich uspokojení. Nejen pro, ale především proti. Že to druhé vyžaduje mnohem větší míru silné vůle a svobody, je jednoznačně zřejmé.

#### Svobodu je třeba vybojovat

Každý uvážlivý člověk ostatně ví, že pravou svobodu nelze koupit levně. Je třeba si ji vybojovat. Ani ne tak na druhých lidech, jako na vlastních přáních, pudech a slabostech. Cesta ke svobodě vede po příkré stezce sebezapírání a vyhýbání se apriorní velkorysosti, která dovoluje uskutečňovat za každou cenu všechno, čeho se nám zachce. Takto svobodným se nikdo nestane ze dne na den. Ale právě to je výsledek námahy a pravé svobody a nikoliv nutková tužba prorazit hlavou zeď v opojení představou svobody, která si může dovolit všechno, na co má chuť.

#### Být svobodný pro nekonečnou svobodu

Dále však trvá hluboká touha po velké, vše zahrnující svobodě, ve které bychom se cítili osvobozeni od poslední svizele. Tato touha nás bude provázet po celý život a nemusí zůstat nenaplněna.

Taková svoboda totiž skutečně existuje. Abychom ji našli, musíme nastoupit překvapující cestu, kterou mnozí pohrdají, protože jim připadá nepohodlná a její mravní orientace se jim zdá nenormální. K této cestě pravé svobody vede směrovka s nápísem:

#### POZOR!

Toto není vůbec snadná cesta. Půjde-li dále, musíš se zříct mnoha zábavných velkorysostí. Musíš nastoupit strmé stoupání a překonat sebestřednost. Musíš se od počátku cvičit v tom, že se rozhoduješ pro dobro a proti zlu: pro dobrotu a proti nenávisti, pro soucit a proti sobectví, pro obět a proti pohodlnosti, pro lásku k Bohu a proti hříchu. Neztrácej odvahu a raduj se z toho, protože jen tak se staneš svobodným pro věčnost u Boha, pro velkou svobodu, pro neporušenou a šťastnou svobodu.

*Z Lebe 54/2001  
přežil -lš-*

## 10 rad rodičům

### Jak vychovat rasistu a extrémistu?

1. Od prvních let je třeba dávat dítěti všechno, čeho se mu zachce.

2. Smějte se s uznáním, kdykoliv vysloví nějaké hrubé a nevhodné slovo. Bude si myslet, že řeklo něco moudrého a vtipného.

3. Držte ho co nejdále ode všech náboženských vlivů. Žádné zmínky o Bohu. Neposílat do náboženství a nevodit do kostela! Až dospěje, samo si vybere náboženství a světový názor.

4. Nesmí se dítěti říkat, že si počíná špatně. Nikdy! Mohlo by z toho mít komplexy. Kdyby se později stalo, že se dostane do vězení, např. za krádež automobilu, trápilo by se přesvědčením, že ho pronásleduje celý svět.

5. Důsledně dělejte všechno za dítě. Když kolem sebe rozhazuje věci, sami je zvedněte a dejte na místo. Tak si vytvoří přesvědčení, že odpovědnost za to, co dělá, nespočívá na něm, ale na okolí.

6. Dovolte dítěti všechno číst, na všechno se dívat v televizi, všechno si vyzkoušet. Jen tak se samo přesvědčí, co je dobré a co je zlé.

7. Hádejte se v jeho přítomnosti. Až se vaše manželství rozpadne, nebude to pro něho žádné překvapení.

8. Dávejte mu tolik peněz, kolik bude chtít. Ať si nemusí vydělávat. Bylo by to přece tra-



gické, kdyby se muselo tak namáhat, jako kdysi vy.

9. Uspokojte všechna jeho přání. Ať si užije co nejvíce, ať pozná alkohol i narkotika a má všechny výhody. Kdyby pocítovalo, že mu něco schází, mohlo by prožívat nervozitu a získat komplexy.

10. Vždy se postavte na obranu svého dítěte, bez ohledu na to, s kým se dostane do konfliktu, ať už jsou to učitelé, sousedé

nebo policie. Není možno dopustit, aby dítěti někdo křivdil, jen ono může beztrestně křivdit, komu chce (počínaje od babičky, kamarádů apod.).

Jestliže se přes všechnu tuto svobodu a privilegia nepodaří, aby z dítěte vyrostl rasistický chuligán, není to vaše vina. Udělali jste, co bylo ve vašich silách, abyste ho zkazili. Vaše dítě prostě nepochopilo smysl vašeho úsilí.

*Policie z Houstonu  
ve státě Texas, USA*



## Církev a homosexualita

*Co říká Církev lidem s homosexuálními sklony?*

Totéž, co říká také všem ostatním lidem:

- **Bůh vás miluje a Kristus za vás umřel.**
- **Jeho výzva k »obrácení«, vzít svůj osobní kříž a následovat ho, platí všem lidem, proto platí i pro vás.**
- **Věřte evangeliu a dodržujte Boží přikázání!**

*Ale není tomu tak, že homosexuálové »nemají v Církvi místa«?*

V žádném případě; platí pro ně to, co platí pro všechny ostatní: Kdo věří v evangelium a snaží se, aby podle něho žil, patří k Církvi. Vyločit se může jen každý sám, a to nevírou a hříchem. Víra nebo nevíra nemá nic společného s homosexualitou.

*Toto tedy platí jednoznačně. Ale je tu jedna obtížná námitka: Co mi to pomůže, když já jsem jiný a Církev mi nedovoluje, abych takovým byl? Ale když mě Bůh takto stvořil, mohu takový být, nebo ne?*

Především si musíme upřesnit: V otázkách morálky Církev nemůže nic »dovolovat« nebo »zakazovat«. Církev, která má povinnost, aby hlásala Boží přikázání, nemůže se přizpůsobovat, morální zákony promíjet nebo rušit. Právě proto se jmenují »Boží přikázání« a nikoliv »přikázání Církve«.

**Bůh stvořil člověka jako muže a ženu**

Pokud jde o lidské pohlaví, Církev se řídí podle slov Písma: *...stvořil je jako muže a ženu.* Podle tohoto měřítka pokládá sklon ke stejnému pohlaví za »objektivně chybný«. Použití termínu »objektivně« zprošťuje obvinění konkrétního postiženého. Netvrdí se, že by každý jednotlivec musel proto být »subjektivně« vinen.

Ale tím se současně říká: Homosexuální sklon není stvoři-

telská Boží varianta, kterou by Bůh chtěl, když ne jako »stejně hodnotnou« pak alespoň jako »také hodnotnou«, jako je žádostivost mezi mužem a ženou. Homosexuální jedinci jsou stejně hodnotní jako heterosexuální, ale neplatí to o jejich sklonu.

Dříve než namítnete – tady je vidět, že homosexuálové jsou přece jen diskriminováni – předkládám k úvaze toto:

Úsudek Církve se netýká člověka samotného, nýbrž jeho sklonu. Toto rozlišení má nekonečnou důležitost. Ještě více nám pomáhá jiné hledisko: Písmo a zkušenost nás učí, že všichni lidé (o výjimkách jako je Ježíš a Maria zde nemusíme hovořit) mají nejen jeden, ale hned několik sklonů k jednání proti Božímu řádu. Proto znamená věrnost k Bohu pro každého člověka nezbytnost vést někdy dokonce velmi namáhavý boj proti svým špatným sklonům: k pyšce, marnivosti, závisti, násilnosti, lakotě, lži, nemravnému pohlavnímu životu atd. Každý člověk má při tom své vlastní Achilovy paty.

Homosexuálně orientovaní lidé nejsou proto izolováni nebo vyobcováni nebo pokládáni za zvláštní případ, když platí: Tento váš sklon není sklon, který chce Bůh, a nesmíte mu proto podléhat. V tom nebo onom směru to platí pro každého člověka.

**Odkud přichází homosexualita?**

Otázka, zda homosexualita je vrozená (jak dnes tvrdí nepodloženě většina), anebo platí: »Nikdo se jako homosexuál nerodí« (jak tvrdí R. Cohe a někteří další odborníci), je pro Církev nevýznamná. Nemá na to svůj vlastní názor, protože se nejedná o otázku víry a Církev se v této věci necítí být kompetentní. Ona uplatňuje pouze to, co vzejde ze svobodné diskuse mezi odborníky. Ostatně: Nikdo nemá právo druhého člověka morálně hanobit, protože v této věci nesmýšlí tak jako on (a ti,

kteří se pokládají za »politicky korektní«).

**Existuje »právo na sexuální život«?**

Musím předeslat: Pokud jde o sexualitu, plave Církev skutečně proti proudu doby, tak jak tento proud plyne v této kapitalistické společnosti. Neboť v duchu biblického učení nepokládá Církev za správný, a tedy dovolený vůbec žádný mimomanželský sexuální život, ani heterosexuální. Každému, kdo nežije v manželství, říká: Musíš zachovávat sexuální zdrženlivost, jedině to odpovídá Boží vůli a každý sexuální život proti Božím přikázáním je závažným přestoupením Božího zákona. Tedy pamatujme: To říká Církev všem lidem bez výjimky, nikoliv pouze homosexuálům!

Tímto požadavkem vyvolává Církev dokonce u většiny záporné potřásání hlavou. Ale i mezi těmi, kteří jí věří a kteří také poslouchají tichý hlas svého svědomí, je opět určité nemalé procento těch, kteří se sice snaží, ale jako u všech ostatních přikázání znovu a znovu selhávají. Těm všem Církev říká: Bůh má s vámi trpělivost, mějte i vy trpělivost sami se sebou.

**Poznámka k zákonodárství**

To, že manželství a rodina jsou zákonem privilegovány, je opodstatněno tím, že mají nedocenitelný význam pro společné blaho. Kromě manželství je mnoho mezilidských vztahů, které mají rovněž význam pro společnost. Není však nutno, aby například vztah přátelství byl upravován nějakou zákonnou normou. »Postavit naroveň« homosexuální svazek a manželství znamená stav nerovnoprávnosti: ze vzájemného vztahu dvou mužů nebo dvou žen nemůže nikdy vzniknout nic, co by se vyrovnalo (ani podobalo) manželství, ať už to nazveme jakkoliv.

**Závěry:**

Z toho stručně načrtnutého vztahu Církve vyplývá řada důsledků:

- Církev odmítá jakékoliv diskriminování homosexuálů a lituje bezpráví, kterého se v průběhu dějin těmto lidem dostalo, a to i ze strany Církve.
- Církev neodmítá v homosexuálních vztazích všechno a každého, nýbrž jen to, co odporuje Božímu zákonu. Pro úzkoprsé a úzkostlivé říká jako zcela samozřejmé: To, co je dobré, je dobré, i když to dělají homosexuálové.
- Když je možné »uzdravení«, tedy změna homosexuální orientace na heterosexuální, raduje se Církev z takovýchto jedinců. Zda je to možné nebo ne, není otázkou víry. Dělat z toho závazný požadavek by bylo nesmyslné.
- Žít osamoceně a sexuálně zdrženlivě je pro člověka obtížné. Proto si Církev přeje, aby podobně jako v USA vznikaly »svěpomocné skupiny« takových lidí. S pomocí duchovních programů mají si tyto postižení pomáhat, aby jako křesťané žili podle evangelia. Z takovýchto skupin mohou vzejít přátelství mezi osobami stejného pohlaví, které (bez sexuálních vztahů) žijí tak, jak to požaduje Katechismus katolické církve.

Vezměme si například člověka, který má silný pohlavní sklon k osobě stejného pohlaví a ten se ukáže jako »nevyléčitelný«, ale tento člověk se na celý život zřídá sexuálního života, a to z lásky ke Kristu a s vírou v Boží přikázání. Tento člověk se právě tím může stát velikým světcem a já se skláním před duchovní velikostí tohoto člověka. Jistě že již takoví homosexuální světci žili, jen my o nich nevíme. Bylo by dobré, aby byli i takoví, o kterých víme: k povzbuzení našich bratří a sester, kteří o sobě zjišťují, že mají sklon ke stejnému pohlaví, a k zamezení neodůvodněné nadřazenosti ostatních křesťanů.

*Z Lebe 54/2001  
přeložil -lš-*

## Život svatého Františka (26)

Přirozeně, že světec tím nebyl zbaven svého kříže. Pravděpodobně by tento stav nevydržel, kdyby ho sám Bůh nebyl držel.

Nastala noc, o které byl přesvědčen, že ji nepřežije. Ve své hluboké bolesti prosil vroucně Boha: »Pane, přispěj mi na pomoc, dej mi sílu, abych v trpělivosti snesl tuto nemoc!«

Tu mu byla dána odpověď: »Františku, kdyby ti někdo za toto tvé navštívení daroval tak velký poklad, že by se všechny statky tohoto světajevily jako pouhý prach, pověz mi, nebyl bys spokojen?«

»Jistě bych byl spokojen, Pane.«

»Pak buď vesel, bratře, a jásej ve své nemoci. Můžeš být tak klidný, jako bys už byl v mém království!«

Františkovi se příští ráno zdálo, že slunce vypadá krásnější než jindy a že se nádherně třpytí a jiskří v nesčetných sněhových vločkách. Dostalo se mu zaslíbení, a proto musel zapět jásavou píseň: »Ó nejvyšší, nejmocnější a nejdobrotivější Pane...«

Tak se zrodil slavný zpěv O slunci, který už nikdy neupadl v zapomenutí.

Tímto zpěvem O slunci dává František v lyrickém vidění výraz své touze po novém uspořádání všeho stvoření v Bohu.

Opravdu, skutečný svět se málo podobal tomu světu, který zde světec opěvoval. Hříchem prvních lidí byla porušena rovnováha stvoření. A přece, není už odraz tohoto nového světa v Bohu v tomto světě viditelnější a hmatatelnější v životě Františka, muže Božího? Nerozumná zvířata ztratila před ním plachost a divokost a spřátelila se s ním jako s bratrem. A to všechno pocházelo z plného připodobnění světce ke Kristu, novému Adamovi, kterému bylo podrobena všechno stvoření.

\* \* \*

»Píseň o slunci« je píseň pro všechny lidi. Každý v ní může najít cestu, která vede ke Stvořiteli. Ale František složil v těch dnech z plnosti svého srdce ještě jinou píseň. Byla určena »chudým ženám« v San Damiano. Za obět svého života měly dostat od Boha něco jako dárek, který by lépe odpovídal jejich zvláštnosti a jejich povolání a naplňoval je odvahou a vytrvalostí.

Bohužel, tato píseň se ztratila. Ale známe alespoň její podstatný obsah. V této písni oslavuje František ideál klášterního života v chudobě, čistotě a poslušnosti. Být zcela osvobozeny od pout světa a zcela zaměřeny na spojení s Bohem, co krásnějšího by se mohlo darovat těmto ženám,

kteře se mohou právem nazývat »nevěsty Kristovy«?

Když pomyslíme, že v životě sv. Františka, jako ostatně v každém životě svatých, není žádných prázdných řečí, nýbrž všechno slouží posvěcení života, pak chápeme, jak velice musíme litovat ztráty této písně chvály pro San Damiano. Ztratili jsme tak ono svědectví, které nám mohlo dát nahlédnout zvláště hluboko do světcovy duše.

\* \* \*

Bylo to v době, kdy František těžce nemocen ležel v biskupském paláci. Tu se doslechl o zlých věcech ve vztahu mezi biskupem a starostou. Papež Honorius III. zakázal zvláštním listem obnovovat opět stará nepřátelství mezi »maggiori« a »minori«. Starosta Berlingherio nedbal na tento dekret a prohlásil ho za nicotný. Biskup za to uvalil na město Assisi interdikt. Jako odpověď musel městský hlásný vyhlásit oznámení, že žádný měšťan v Assisi nesmí biskupovi nic prodat ani od něho koupit.

František, muž pokoje, byl touto záležitostí hluboce zarmoucen. Zavolal si své nejmilejší bratry Lva, Rufina, Angela a Masea a řekl jim:

»Pro nás, služebníky Boží, je to velká hanba, že biskup a starosta se navzájem nenávidí a nikdo z nás se nestal prostředníkem míru. Jděte k oběma znepráteným stranám, jděte na magistrát, ke kléru, ke všem občanům a pozvěte je na náměstí před biskupský palác.«

V krátkém čase byla na velkém náměstí hlava na hlavě. Když se dav utišil a zavládlo velké napětí, zazpívali bratři Lev a Angelo »Píseň o slunci«. Zvláštní důraz položili na sloku: »Buď chválen, Pane, od těch, kteří se z lásky k tobě cvičí v odpuštění!«

Jako zázrakem v jednom okamžiku v srdcích roztál led nenávisť a nad městem zazářilo slunce bratrské lásky. Jako vnější znamení si vyměnili oba nejvyšší představitelé města, biskup a starosta, objetí a políbení.

### OPERACE ZRAKU A NÁVRAT DO ASSISI

Delší pobyt v biskupském paláci v Assisi nepřinesl Františkovi očekávané zlepšení. Zvláštní bolest mu působila choroba zraku, kterou si přinesl z Egypta.

Bratr Eliáš a kardinál Ugolini naléhali na to, aby se dal dopravit do Rieti k očnímu specialistovi papežského dvora.



V létě 1225 podnikl cestu do Rieti. V biskupském paláci ho obklopili péčí a úctou. O závod ho navštěvovali příslušníci papežského dvora. Zkoušeli všechno možné, aby mu ulehčili v jeho bolestech. Ale nic nepomáhalo. Zdálo se, jako by se zlo jako nějaký plevel neodstranitelně zahnízdilo ve světcově těle.

Jednoho dne řekl svému spolubratru, který byl kdysi ve světě výtečným loutnistou: »Bratře, obstarej si tajně loutnu a udělej mému ubohému trpícímu bratru Tělu trochu radosti několika prostými písněmi!«

Bratr odpověděl: »Otče, stydím se to říct, ale bojím se, že když se o tom lidé dovědí, nebudou mít pro to pochopení, ale bude to pro ně pohoršení.«

»Je-li tomu tak, raději toho nechejme. Lepší je zříci se něčeho dovoleného, než způsobit pohoršení.«

Ale v následující noci daroval Pán svému věrnému služebníku, co mu lidé odepřeli.

Když bylo v paláci zcela ticho, zazněla pojednou nádherná hudba harfy. Světcův pokoj naplnil sladký zvuk a potěšil jeho srdce. Občas to znělo jako bublání stříbrného potůčku, který skáče přes balvany, někdy jako hukot mohutné symfonie.

František se jako začarovaný a zmámený cítil povznesen až do země blažených.

Naděje na uzdravení přiměla bratra Eliáše k novému pokusu. Již jmenovaný dvorní specialista měl na Františkovi vykonat krajně bolestivou operaci. Určitý druh vypálení platil tehdy při podobných očních nemocích za nejnovější léčebnou metodu.

František věděl, co se na něho chystá, ale přijal to jako zkoušku své lásky k Ukřižovanému.

(Pokračování příště)

## Život Kristův (50)

### L. Kristovo poslání hlásat radostnou zvěst chudým

1) Dnes začíná poslední část našich katechezí o Ježíši Kristu, které probíhají u příležitosti středečních generálních audiencí. Doposud jsme se snažili ukázat, kdo je Ježíš Kristus. Učinili jsme to nejprve ve světle Písma svatého a zejména ve světle evangelií. Posléze jsme v dalších katechezích zkoumali a vysvětlili odpověď víry, již dala církev na údaj zjevení, který pochází od samotného Ježíše a z kázání apoštolů. Tato odpověď dostala v průběhu staletí svoji podobu na velkých christologických koncilech, které v pátém až sedmém století formulovaly christologické dogma.

Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk, který je soupodstatný s Otcem a s Duchem svatým, pokud jde o jeho božství; je zároveň soupodstatný s námi, pokud se týká jeho lidství. On je Syn Boží, narozený z Marie Panny. To je ústřední dogma křesťanské víry, v němž se vyjadřuje tajemství Ježíše z Nazareta.

2) K tomuto tajemství také patří poslání Ježíše Krista. Vyznání víry spojuje toto poslání s pravdou o bytí Bohočlověka (*Theandrikos*), Krista, který „pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe ... a stal se člověkem“. V našich katechezích se proto pokusíme rozvíjet obsah přešlých slov Kréda. Budeme tedy medítovat postupně jednotlivé aspekty Kristova poslání.

3) Od počátku svého mesiášského působení Ježíš ukazoval především svoje prorocké poslání. Ježíš zvěstoval evangelium. On sám tvrdil, že je poslán (od Otce) (srov. např. Mk 1,38), že je poslán, aby

zvěstoval radostnou zvěst o Božím království (srov. Lk 4,43). Na rozdíl od svého předchůdce Jana Křtitele, který učil na březích Jordánu v pustině ty, kdo k němu přicházeli z různých končin a krajů, Ježíš vycházel vstříc těm, jimž nesl radostnou zvěst. V tomto jeho vyjití vstříc v ústřety lidem lze spatřovat dynamismus tajemství vtělení, jež je vyjitím samotného Boha vůči lidem. Tak nám evangelisté sdělují, že *chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu* (Lk 4,23), že *chodil od města k městu, od*



*vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království* (Lk 8,1). Z evangelních zpráv vyplývá, že Ježíšovo kázání se odehrávalo téměř výlučně na území Palestiny, tedy mezi Galileou a Judeou, přičemž navštěvoval Samařsko (srov. např. Jan 4,3-4), když přecházel mezi Judeou a Galilejí. Evangelia se

však zmiňují rovněž okraje Týru a Sidónu (srov. Mk 7,31; Mt 15,21), hovoří i o Desetiměstí, tedy o Gerasenském kraji na opačném břehu Genezaretského jezera proti Galileji (srov. Mk 5,1; 7,31). Tyto zprávy prokazují, že Ježíš čas od času opouštěl hranice Izraele v etnickém slova smyslu, i když opakovaně zdůrazňoval, že jeho poslání je zaměřeno výhradně k domu izraelskému (srov. Mt 10,5-6). Rovněž učedníkům, které posílal na první zkoušku misionářského působení, jasně říkal: *Mezi pohany nechodte a do samařského města nevházejte. Raději jděte ke ztraceným ovčím z domu izraelského.* (Mt 10,5-6) Současně však vedl jeden z nejdůležitějších mesiášských dialogů v Samaří, poblíž studny v Sichemu (srov. Jan 4,1-26). Sami evangelisté dokládají, že zástupy, které ho následovaly, byly tvořeny nejen lidmi z Galileje, Judeje a Jeruzaléma, ale také z Idumeje a ze Zajordánie a z končin Týru a Sidónu (srov. Mk 3,7-8; Mt 4,12-15).

4) I když Ježíš výslovně tvrdil, že jeho poslání je spjato s domem izraelským, zároveň však dával na srozuměnou, že nauka, kterou hlásal, tedy radostná zvěst, je určena celému lidskému rodu. Tak kupříkladu u příležitosti vyznání víry římského setníka on sám předpovídal: *Ale říkám vám: Mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu s Abrahámem, Izákem a Jakubem v nebeském království...* (Mt 8,11) Avšak teprve po svém vzkříšení nařídil svým učedníkům, aby učili všechny národy (srov. Mt 28,19).

5) Jaký je esenciální obsah Ježíšova učení? Lze odpovědět velmi krátce: Evangelium, tedy radostná zvěst. On sám započal

své působení slovy: *Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangelium!* (Mk 1,15)

Samotný výraz „radostná zvěst“ ukazuje na základní ráz Kristova poselství. Bůh chce odpovědět na touhu po dobru a štěstí, jež je tak hluboce zakotvena v každém člověku. Lze říci, že evangelium je takovou Boží odpovědí, která má proto základně optimistické ladění. Nejedná se však o optimismus v mezích tohoto času, o povrchní radostnost, rozhodně nejde o příslib ráje na zemi. Kristova radostná zvěst klade na posluchače zásadní požadavky mravního charakteru, učí o nezbytnosti odříkání a přinášení obětí. Tato zvěst je v posledním důsledku úzce spjata s vykupitelským tajemstvím kříže. V srdci radostné zvěsti se nachází program blahoslavenství (srov. Mt 5,3-11), která tím nejúplnějším způsobem vyjadřují, v čem opravdu spočívá druh štěstí, která Kristus přišel zvěstovat a zjevit lidstvu, jež je zatím pouze na cestě ke svému věčnému a definitivnímu určení. Ježíš říká: *Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.* (Mt 5,3) Každé z osmi blahoslavenství má podobnou strukturu jako ono zmíněné první. Ve stejném smyslu Kristus nazývá blahoslaveným toho služebníka, kterého pán nalezne bdělého, tedy činného, v okamžiku svého návratu (srov. Lk 12,37). Zde je možno zahlédnout eschatologickou a věčnou perspektivu radosti, kterou v sobě skrývá radostná zvěst Ježíše Krista.

6) Blahoslavenství chudoby nás přivádí na začátek Ježíšovy mesiášské aktivity, když hovořil v nazaretské synagoze a výslovně tvrdil: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst.* (Lk 4,18) Jedná se nejenom a nikoli pouze o ty, kdo jsou chudí v ekonomickém a společenském slova smyslu (ve smyslu „třídy“), ale zejména

o ty, kdo jsou duchovně otevřeni k přijetí pravdy a milosti, jež pochází od Otce jako svrchovaný dar jeho naprosto svobodné a z hlediska člověka nijak nezasloužené lásky (*gratis* – zdarma, *gratia* – milosti). Tato otevřenost předpokládá ze strany chudého podle evangelia vnitřní svobodu od závislosti na dobrech tohoto světa a ochotu užívat těchto dober a rozdělovat se o ně podle požadavků spravedlnosti a lásky. Za tuto otevřenost chudých před Bohem (*anawim*) Ježíš vzdává chválu Otci a velebí ho, protože skryl tyto věci (velká tajemství Boží) před učenými a moudrymi a zjevil je maličkým (srov. Lk 10,21). Proto také Ježíš od sebe neodháněl ty, kdo se nacházeli v lepších ekonomických podmínkách, jako kupříkladu celník Zacheus, který vylezl na strom jen proto, aby mohl Ježíše spatřit (srov. Lk 19,2-9). Totéž platí o řadě Ježíšových přátel, jejichž jména nacházíme zaznamenána v evangeliích. Podle Ježíšových slov jsou blažení ti, kdo jsou chudí v duchu (srov. Mt 5,3), a ti, kdo slyší Boží slovo a zachovávají ho (srov. Lk 11,28).

7) Další charakteristikou Ježíšova kázání je to, že se snažil předávat jim radostnou zvěst takovým způsobem, který odpovídal jejich mentalitě a jejich kultuře. Jelikož vyrostl a žil mezi nimi v letech svého skrytého života v Nazaretě (kdy rostl moudrostí, věkem a oblibou u lidí i u Boha – srov. Lk 2,52), poznal velice dobře mentalitu, kulturu a tradici svého vlastního lidu, které byly hluboce zakořeněny v půdě Starého zákona.

8) Právě z tohoto důvodu Ježíš často vyjadřoval v podobnostech pravdy, které zvěstoval, jak to vyplývá z evangelních textů. Například Matouš píše: *To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobnostech a bez podobností k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: Otevřu ústa v podob-*

*stích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.* (Mt 13,34-35) Je nesporné, že řeč v podobnostech, která se vztahovala ke každodenním záležitostem života, velmi napomáhala navázání kontaktu s nepřilíš vzdělaným posluchačstvem (srov. *STh III*, q. 42, a. 2). A přece bylo zapotřebí, aby tajemství království, skryté v podobnostech, bylo vysvětlováno, jak o to někdy žádali sami apoštolové (srov. např. Mk 4,11-12). Odpovídající porozuměním podobností bylo možno dosáhnout jedině za vnitřní pomoci toho světla, jež pochází od Ducha svatého. A toto světlo Ježíš sliboval a rozdával.

9) Musíme ještě upozornit na další charakteristiku Ježíšova kázání, kterou zdůrazňuje apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi*, kterou vydal Pavel VI. po synodě konané v roce 1974. Tématem tohoto dokumentu byla evangelizace. Můžeme zde číst: „Sám Ježíš, Boží evangelium, byl absolutně prvním velkým evangelizátorem. Byl jím až do posledního důsledku, po vrchol dokonalosti a až po obětování vlastního pozemského života.“ (č. 7)

Ano, Ježíš nejen evangelium hlásal, on sám evangeliem byl. Ti, kdo v něho uvěřili, zachovávali slova jeho kázání a zároveň také následovali a napodobovali toho, kdo toto slovo hlásal, tedy Ježíše. Následovali Ježíše, protože on nabízel slova života, jak to vyznal Petr po Mistrově řeči v synagoze v Kafarnaum: *Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.* (Jan 6,68) Tato identifikace slova a života, kazatele evangelia s jeho obsahem, to vše se uskutečňuje dokonalým způsobem jedině v Ježíšovi. Proto také my v něj věříme a následujeme ho, když se nám ukazuje jako jediný pravý Učitel a Mistr (srov. Mt 23,8-10).

*Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM*

## Zkušenosti dr. Cailleta

*»Nepokojné je moje srdce, dokud nespočine v tobě,« tuto pravdu odhalenou sv. Augustinem je možno aplikovat na mnoho současných životopisů. Po jakých cestách se potuluje lidská mysl, kde čeká odpovědi na svá hledání a kde je nakonec nalézá, můžeme vyčíst ze života současného francouzského lékaře Maurice Cailleta.*

Narodil se v roce 1933 a byl dokonce pokřtěn. Jeho rodiče, rovněž pokřtění, ale nevěřící a žijící v civilním sňatku, se domnívali, že jejich syn si sám vybere své náboženství, až doroste. Maurice vzpomíná jedině, že dvě babičky, jedna pravoslavná, původem Ukrajinka, a druhá katolička vnesly do rodiny jakési semeno křesťanství. Navštěvoval laickou školu a pak začal studium medicíny. V té době věřil v neomezené možnosti vědy. Teprve počátek lékařské praxe mu začal otevírat oči a poznával omezenost lidské mysli i lidského konání vzhledem k záhadám života, nemoci a smrti. Věnoval se 13 let chirurgii, urologii a gynekologii, »promarnil,« jak sám říká, »mnoho času a energie na nápravu škod, kterým by bylo možno předejít, kdyby existovala odpovídající profylaktika.« Na toto téma docházelo často ke konfliktům s jeho nadřízenými a to jej přimělo zanechat chirurgie. Přešel do systému zdravotního pojištění v Rennes, kde pracoval jako vedoucí lékařských komisí.

Ale ještě předtím se přesvědčil, jaké důsledky má přijetí zákona o přípustnosti umělého potratu. Ještě před jeho právní liberalizací provedl několik potratů ve výjimečných případech a byl zastáncem této změny zákona, který v té podobě existoval od roku 1922, protože se domníval, že je příliš represivní vůči ženě i vůči lékaři. Ale to, čeho byl svědkem po jeho liberalizaci, překročilo všechnu jeho obrazotvornost: v jeho ordinaci se denně hlásilo 30-40 případů. Jeho sestra a instrumentářka Klaudia, která zapi-

sovala kandidátky, snažila se alespoň některé odradit od takového kroku, ale ihned začaly ostré protesty feministických organizací. Dr. Caillet, tehdy úplný agnostik, vzdálený od zásad křesťanské etiky, začal poctivovat odpor k tomu, co musel dělat. Copak může být vražda řešením osobních, rodinných, sociálních či ekonomických problémů?

Tehdy se stalo, že kolegyně jeho dcery, 19letá studentka, otěhotněla. Děvče bylo sirotkem, otec dítěte byl z periferie společnosti, sňatek nepřicházel v úvahu. Na potrat bylo pozdě, uplynul již čtvrtý měsíc. Doktor se obrátil na všechny možné instituce a snažil se pro dívku získat pomoc. Ničeho nedosáhl. Protože se blížila zima a děvče bydlelo v obytném přívěsu, rozhodl se vzít ji k sobě. Strávila u něho dva roky, porodila chlapce, dokončila školu a dnes je ceněnou ošetrovatelkou, specialistkou pro reanimaci, syn navštěvuje lyceum. Doktor Caillet s uspokojením vzpomíná, že zabránil alespoň jedné vraždě dítěte a zachránil tak dva lidi: matku i dítě.

Dnes se domnívá, že anti-koncepce, potraty a sexuologie jsou tři největší pohromy našeho světa. Tu poslední odsuzuje nikoliv jako vědu o lidské pohlavnosti, ale jako programovou tendenci oddělit sex od lásky a považovat sex za předmět konzumu takřka na úrovni cigaret, který zbavil pojem »láska« jeho hlubokého smyslu. Jako lékař se potkal nejednou s patologickými následky takového přístupu. Apeluje proto, aby se sexuální výchova neomezovala na výuku technik, ale především

vysvětlovala, že v pohlavním životě se musí angažovat celá osobnost člověka, a proto to vyžaduje úplnou zralost fyzickou, psychickou i duchovní od obou partnerů. Současnou »sexuální revoluci« v médiích, reklamě apod. obviňuje z psychické devastace mládeže, protože způsobila oddělení pohlavního aktu od lásky.

Doktor Caillet, tak oddaný svému lékařskému povolání, začal se ve své profesi cítit nespokojen. Nenacházel v ní dostatečný smysl života. Jeho blízký přítel vycítil jeho vnitřní rozpory, a protože znal oblast jeho intelektuálního hledání, řekl mu jednoho dne v roce 1968: »Maurici, tobě chybí duchovní rodina. Zdá se, že bys ji mohl najít u svobodných zednářů.«

Ta slova padla na úrodnou půdu. Doktor se skutečně cítil jako na rozcestí. Domníval se, že má k dispozici jen jeden dočasný život mezi narozením

a smrtí, a protože byl nepřátelsky naladěný vůči moralizaci vycházející z náboženské motivace, byl vyznavačem svrchovanosti rozumu, který ukládá člověku, aby žil podle etických zásad, které si sám zvolí. To bylo blízké teoriím programovaným zednáři, podle kterých má člověk odhodit náboženské morální doktriny a sám si vytvořit etická kritéria a zákony, které pak má vtělit do života.

Deviza svobodného zednářství »volnost, rovnost, bratrství« byla formulována francouzskou lóží Velkého Orientu, do které kandidoval Caillet, takto: »Stále jasnější hvězda, jejíž světlo vyzáruje nad našimi Pravidly, dovoluje nám, abychom spatřili v plném lesku nesmrtelné heslo, které jsme dali Republice i světu: volnost, rovnost, bratrství. Je



Zednářská zástěra 18. stupně zasvěcení

to heslo nesmírné závažnosti, heslo revoluční a vznešené, které nahradilo dávný ponižený, zbabělý a žalostný triptych: víru, naději a lásku. Ideálem náboženství je víra prostého člověka, víra dítěte, víra ignorantů. Ideálem nového světa je člověk, který hledá v naprosté svobodě svědomí i rozumu pravdu, dobro a poznání a prolamuje tak veškeré obavy a všechnu podrízenost.«

Nový kandidát přijal tuto devizu za svou, protože plně odpovídala jeho tehdejšímu světovému názoru. Hlavní zásady zednářství jsou liberalismus a racionalismus, jejichž jménem bojuje proti vlivu náboženství na společenský život, propaguje bezvěrecké školy, právo na potrat a eutanázii, kult člověka svobodného ve všech oblastech.

Když vstoupil do obediencie Velkého Orientu, nesetkal se na počátku s výrazným ateismem. Metafyzické problémy byly ponechány v oblasti soukromých názorů členů, nikdo se nezabýval otázkou, odkud pochází člověk, a po smrti měl být pro něho připraven pobyt v blíže neurčeném »věčném Východě«.

Marcel Cauwell na kongresu Velké Lóže v roce 1924 prohlásil: »Bůh zednářů není Substancí, ani Příčinou, ani Duší, Mravností, není Stvořitelem, Otcem, Utěšitelem, Vykupitelem, Příbytkem či čímkoliv, co by odpovídalo transcendentálnímu

pojetí. Bůh zednářů je personifikací Rovnováhy. Je Architektem, který drží kompas, kružítko, úhelníci, kladivo, náčiní práce a míry. V mravním řádu je Spravedlností. To je celá zednářská teologie.«

Pro doktora Cailleta to byla dostačující formulace. Bůh byl tehdy pro něho prázdný pojem. Jako renomovaný lékař, učitel na lékařské fakultě, nepotřeboval zvláštní protekce, aby byl přijat do lóže. Byl známou a vá-

ženou osobností ve svém oboru. Vstoupil k zednářům, jak říkal, »z idealismu« a počítal s tím, že veliká hesla »volnosti, rovnosti a bratrství« budou určovat směr výstavby lepšího světa.

Zakrátko vystoupil na různé stupně vnitřní hierarchie: stal se mistrem jedné z lóží, delegátem do Konventu, byl zasvěcen do 18. stupně tajemství (celkem je jich 33) a do Bratrstva Vyšších Funkcionářů. Když po svém obrácení vzpomíná na toto období, blahopřeje si, že se nedal vtáhnout do politických či finančních struktur, jimiž zednářství realizuje svůj záměr ovládat rozhodující centra světové politiky a ekonomie.

V zednářství, které je systémem tajných hermetických organizací, je přijetí do vyšších lóží či stupňů spojeno se zvláštním ritem a ceremoniálem. Zavazuje k přísné diskretnosti, která se vztahuje především na členy. Tajemnost, kterou je zednářství obklopeno, je příčinou, že mnoho lidí pokládá zprávy o jeho existenci za plod předrážděné fantazie a všechna tvrzení o jeho nebezpečnosti za silně nadsazené.

Prékvapení vyvolal u doktora Cailleta velký počet katolíků i z významných míst církevní hierarchie, se kterými se setkal mezi bratry zednářských lóží. Dostali se sem často z nevědomosti, čím zednářství opravdu je.

Tereza Tyskiewiczová

## Úmysly apoštolátu modlitby na listopad 2001

**ÚMYSL VŠEOBECNÝ:** *Ať svatí a vzorní lidé jsou našimi druhy při hlášení evangelia o Božím království.*

Úmysl tohoto měsíce se zaměřuje na ideální činitele evangelizace. Mají to být lidé „svatí a vzorní“. Bůh by mohl šířit své království i bez lidské spolupráce, ale nedělá to. Svědectví Starého i Nového zákona a dějiny církve ukazují, že Bůh vždy hledá lidi jako pomocníky, aby pokračovali v jeho spasitelském díle na záchranu svých bratří a sester. Za ně se máme v listopadu modlit.

**ÚMYSL MISIJNÍ:** *Ať sdělovací prostředky – díky aktivní účasti křesťanů – jsou nástrojem misionářské evangelizace.*

Jan Pavel II. píše v encyklice Redemptoris missio: „Prostředky sociální komunikace mají natolik důležitou úlohu, že se pro mnohé staly hlavním prostředkem informací a vzdělání, vedení a rady pro individuální, rodinné a sociální chování. Především nové generace vyrůstají v takto ztvárněném světě.“ (RM 37) Tuto důležitou úlohu svěřuje Sv. otec našim modlitbám.

**ÚMYSL NÁRODNÍ:** *Ať úcta k národním světcům inspiruje křesťany k velkorysosti vůči Bohu a člověku.*

Na začátku listopadu si církev připomíná všechny své svaté. Jejich památce zasvětila první den tohoto měsíce. „Církev počítá své dny podle svých svátků. Nikdy nezapomene ani na jednoho ze svých starců, ani na jedno ze svých dětí, ani na jednu ze svých panen, ani na jednoho ze svých poustevníků. Nic ji nemůže vydesit, ani nemůže uspat její nepřekonatelnou paměť.“ (Ernest Hello) Ať úcta k našim národním světcům inspiruje křesťany k velkorysosti vůči Bohu a člověku.

Prosíme, opravte si v poselství Královny míru z čísla 41/2001, str. 9, následující text: „Modlete se a posvěťte se...“ – správně „**modlete se a postěte se**“. Za toto nedopatření se čtenářům omlouváme.

Katolická beseda v Kopřivnici pořádá sedmý **cyklus přednášek na téma Manželství a rodičovství aneb Harmonie vztahů** ve dnech 1. a 2. 12. 2001 v Katolickém domě v Kopřivnici.

#### Program

##### Sobota 1. 12.

8.00 hod. – P. Václav Filipec SDB „Manželství jako povolání“  
10.00 hod. – MUDr. Dana Procházková – „Partnerské vztahy“  
13.00 hod. – MUDr. Maria Fridrichová – „Plánované rodičovství“  
15.00 hod. – Mgr. Josef Janšta – „Výchova v rodině“  
17.00 hod. – mše sv. u sv. Bartoloměje v Kopřivnici, po ní v 18.00 hod. adventní koncert skupiny HROZEN

##### Neděle 2. 12.

9.00 hod. – zájezd na Hukvaldy, ondřejská pouť, mše sv., prohlídka hradu a obory (návrát kolem 13.00 hod.). Odpoledne prohlídka výstavy Betlémů v Katolickém domě.

**Ceny:** Ubytování na ubytovně „Pod lesem“ 150 Kč, za 1 přednášku 30 Kč, za všechny přednášky 100 Kč, adventní koncert 30 Kč, autobus na Hukvaldy 30 Kč.

Uzávěrka přihlášek k ubytování, stravování nebo zájezdu na Hukvaldy je 20. 11. 2001.

**Bližší informace** a přihlášky na adrese: Katolická beseda v Kopřivnici, Štramberská 378, 742 21 Kopřivnice, pi. Radomíra Blahutová, tel. 0656/81 26 06, záz. 0656/80 21 22, mobil 0604/35 91 60 (nejlépe prac. dny 9-15 hod.).

**Nakladatelství Nové město**, Londýnská 44, 120 00 Praha 2, tel./fax: 02/225 140 30, e-mail: novemesto@focolare.cz

#### Vladka Kopczyková: O PRINCEZ- NĚ KLÁRCE A JINÉ POHÁDKY

Pohádky začínající talentované autorky dětské literatury. Kniha je doprovázena krásnými barevnými ilustracemi Patricie Koubské.



Váz., A4, 108 stran, 178 Kč



**Kaple sv. Jana Sarkandra v Olomouci**, ul. Na hradě (u chrámu sv. Michaela) – je volně přístupná kromě pondělí **od 9 do 15 hodin do konce listopadu**. Možnost průvodce (na místě).

Prosíme zároveň o modlitbu za nedávno zesnulého Ing. Pavla Černého, dlouholetého varháníka v této kapli.

#### ETICKÉ ASPEKTY AIDS

Etickým aspektům AIDS je věnován přednáškový večer Kolegia katolických lékařů v Brně v pátek 9. listopadu. Přednáší jáhen MUDr. Mgr. Karel Rozehnal, který po několika letech pracoval jako lékař v Imunologickém ústavu Lékařské fakulty MU v Brně, pak následoval povolání ke kněžství a v loňském roce absolvoval Cyrilometodějskou teologickou fakultu UP v Olomouci. Přednáška spojená s diskusí se koná v budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb v Brně, Žerotínovo nám. č. 6, a začíná v 17 hodin.

**Mušská komunita katolického institutu Miles Jesu** nahlavě prosí o dar osobního auta pro potřeby apoštolátu v České republice. Adresa: Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/432 152 65, e-mail: mjbrnomen@brn.czn.cz

## Liturgická čtení

### Neděle 4. 11. – 31. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 11,22-12,2  
Ž 145(144),1-2.8-9.10-11.13cd-14  
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)  
2. čt.: 2 Sol 1,11-2,2  
Ev.: Lk 19,1-10

### Pondělí 5. 11. – ferie

1. čt.: Řim 11,29-36  
Ž 69(68),30-31.33-34.36-37  
Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)  
Ev.: Lk 14,12-14

### Úterý 6. 11. – ferie

1. čt.: Řim 12,5-16a  
Ž 131(130),1.2.3  
Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*  
Ev.: Lk 14,15-24

### Středa 7. 11. – ferie

1. čt.: Řim 13,8-10  
Ž 112(111),1-2.4-5.9  
Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a pňčjuje. Nebo: Aleluja.*)  
Ev.: Lk 14,25-33

### Čtvrtek 8. 11. – ferie

1. čt.: Řim 14,7-12  
Ž 27(26),1.4.13-14  
Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)  
Ev.: Lk 15,1-10

### Pátek 9. 11. – svátek Posvěcení late- ránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12 nebo 1 Kor 3,9c-11.16-17  
Ž 46(45),2-3.5-6.8-9  
Odp.: 5 (*Proudy bystrin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)  
Ev.: Jan 2,13-22

### Sobota 10. 11. – památka sv. Lva Veli- kého

1. čt.: Řim 16,3-9.16.22-27  
Ž 145(144),2-3.4-5.10-11  
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)  
Ev.: Lk 16,9-15



## Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO  
do první modlitby dne: 4.11. 5.11. 6.11. 7.11. 8.11. 9.11. 10.11.

Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1637	1734
Žalm	783	783	786	783	783	783	783

#### Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1638	1734
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1639	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1639	1735
Antifona k Zach. kantiku	724	1049	1065	1080	1095	1639	1586
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1640	1724
Záv. modlitba	724	1050	1065	1080	1096	1640	1586

#### Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	792	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1641	1130
Záv. modlitba	724	1054	1069	1084	1100	1640	1131

#### Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1642	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1643	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1643	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1646	1135
Ant. ke kant. P. M.	723	724	1059	1074	1090	1105	1647	725
Prosby	028	1043	1059	1074	1090	1105	1647	1135
Záv. modlitba	724	724	1060	1075	1090	1106	1640	725
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

# MCM s. r. o. nabízí...



Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.  
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1  
e-mail: knihy@maticecm.cz

**Bratr Amadeus:**

## MYŠLENKY NA NEDELI - CYKLUS A

Sborník úvah nad liturgickými texty, které vycházely na stránkách časopisu Světlo. Každý, kdo chce prohloubit svůj duchovní život, najde v knize mnoho inspirujících podnětů k meditacím.

Brož., A5, 152 stran, 80 Kč



**Brian Cavanaugh:**

## MALE PŘÍBĚHY

Krátké příběhy z celého světa, které jsou určeny všem lidem bez rozdílu věku.

Karmelitánské nakladatelství, brož.,  
118x162 mm, 108 stran, 95 Kč



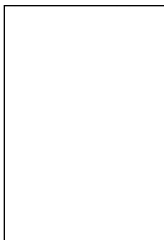
## Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**Giorgio Zevini - Pier Giordano Cabra:**

## LECTIO DIVINA NA KAŽDÝ DEN V ROCE 1 - DOBA ADVENTNÍ

V Karmelitánském nakladatelství vzniká nová řada, která má svůj základ v textech nedělního i feriálního lecionáře, jejichž poselství je dále rozvinuto metodou lectio divina. Obsahuje tedy krátkou exegezi jednotlivých perikop, meditaci, podněty pro modlitbu a úryvek z díla církevního otce vycházející z liturgického textu. Na závěr je pak vždy nabídnut jeden verš jako slovo, které si máme připomínat během celého dne. Publikace je určena všem, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu Bible.

Karmelitánské nakladatelství, brož.,  
zúž. A5, 256 stran, 210 Kč



**Max Kašparů:**

## SEDMERO ZASTAVENÍ U KLÍČOVÉ DÍRKY

Publikace věnuje pozornost některým základním otázkám a problémům, které musí občas řešit mladý člověk nebo dvojice mladých lidí. Max Kašparů odhaluje klíčovou díрку do své pracovny - psychiatrické ambulance, ve které každý den vyslechne řadu lidských osudů. Několik z nich rozebírá v této knížce, která tak může čtenářům (zvláště mladým) pomoci poodhalit roušku tajemství svých životních problémů.

Cesta, brož., A5, 68 stran, 58 Kč



**Pozor! V čísle 42 jsme uvedli  
informace ohledně předplatného  
na rok 2002.**

Matice cyrilometodějská s.r.o.  
Olomouc, 5/2000  
P.O. No. 9, 779 00 OLMOUC

Matice cyrilometodějská s. r. o.  
Dolní nám. 24  
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: [svetlomcm@iol.cz](mailto:svetlomcm@iol.cz); <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercie: [knihy@maticecm.cz](mailto:knihy@maticecm.cz)). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinych zásielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzungeorje aj), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.